

FÖRLORA DIG MED MIG

FÖRLORA MIN FAR

en samling tankar och betraktelser av Jennifer Bark

Några ord före...

Aldrig, sällan: ingen tro, ingen vilja.
Att skriva. Detta.

Mina tankar har alltid haft udd, mina känslor bläck.

Händerna – ord. Arken – poesi.

Jag skulle skriva.

Jag måste.

Dikten är min navelsträng till världen.

Till värden.

Till folket. Livet!

Men sviken av min egen illusion - livet skulle inte vara detta.

Jag skulle skriva om vindar, vatten, blåa moln. Himlar som kastar sig i haven.

Kärleksvirvlar. Längtans blommor.

Balettskor, rosa. Rosenblad.

Jag skulle läsa om knoppar som brister,

lära mig; det gör ont.

Men inte känna. Inte förstå.

Och så blev det ändå så - rispad blodig mot bladens taggar

Jag lärde mig. Världen är vass.

Och ändå glöder penna mot papper med en sol i hjärtat. Ett leende på läpparna.

En själ som ännu kan skaka hand.

(Hur är det möjligt? Att en öken alltid rymmer en oas...)

Detta är inte mitt liv.

Det är delar av det.

Det är ord och det är tankar och det är långt ifrån allt.

Än finns en vrå och en bortslängd nyckel.

En sifferlös kod och ett tomt etui.

Du får tugga på min tanke (gärna!)

Men du får aldrig äta upp min själ.

Förlora dig med mig. Förlora min far. Men horisonten är helt din egen.

Pappa

Pappa,
ge mig en sekund tillbaka
- jag skulle krama dig en evighet

Just nu känns den förlorade sekunden
som en oändlighet

Men vackra minnen ger oändligheten vingar
- lyfter, lättar ett ögonblick

om än inte ett liv

Men pappa,
jag vet

det var inte du som lämnade livet
utan livet som lämnade dig
- där elden brann syns ännu glöd

Något mer oförståeligt
än ondska
tog ditt sinne
Men inget större
än kärlek
kan ta din själ

Pappa,
om det fanns ord,
men det finns det inte

Saknar dig,
älskar dig alltid.

Denna dagen ett liv

Är det solen som lyser?
Han vet inte längre
och den gick ändå i moln
så då spelar det längre ingen roll

Kvittrar fåglarna kanske?
Han vet inte, hör inte
men deras sång
är väl knappast till livet ändå

Inte hans liv
Vilket?
Livet, vadå?
Förvirring, förvridning,
ilska, tårar
Vilka tårar?
För vad?

För livet som inte fanns
och som fåglarnas sång inte var till

Är löven där färggranna?
Han vet inte, ser inte
Rött, grönt, gult
blir en lövhög av aska ändå

Är det hösten som doftar?
Han känner det inte
En snudd vid hans hand
går också obemärkt förbi

Förlåt!
Till vad, till vem?
Till allt?
Till allt!
Sår i hans själ,
vemod i blodet

Ingenting läker
Evigheten växer
Hålen blir större
Kvalen
de mörka, mörka kvalen
förtar, förstör,
förgör

Är det regnet som smattrar?
Tänk, han märker det inte
begriper det inte
Solsken, regnsky, vindpust, stiltje
Allt är ett o-väder
ett enda saligt, nattsvart kaos

Varde mörker

En vacker dag flyr ljuset,
gryr natten;
Jag griper foten,
förlorar fästet
Famnad handlös
Jag skriker ljudlöst

Springer! Steglöst...

Jag tappar trådar,
faller sönder,
faller fritt
Frigör tron,
förlåter Gud,
förintar hopp

SAKNAR. Det skrämmar...

Den natten vaknar tystnad,
speglas röster
Jag gråter tomhet,
samlar tårar
Fångad frisläppt,
bunden uppknäppt

Talar. Tillknäppt...

Jag bygger korthus,
rasar grunden,
rasar tillit

Trillar snabbt,
missar tid,
mister mod

Fryser.

Förgör drömmen,
blundar vaket,
skälver naket
Jag hallucinerar
Fattar förlust,
förlorar förstånd

Kvävd, andandes.

Hjärtlös, älskandes.

Vad som lämnas världen när du lämnar den

På öde gator, på öde torg
vandrar skepnaden av döden
ett liv som blev sorg

Glöd blev aska, askan blev gömd
En gång brann elden
men den är glömd

Ögats tårar, tårarnas flod
metaforer för smärtan
i kött och i blod

Hjärtat ekar, samvetet klandrar,
hand i hand med saknaden
när sorgen tvunget vandrar

Rädslan av att glömma
Skräcken för att minnas
I själen kan ännu
en släckt eld få finnas

Det är inte okej att dö

Min pappa hängde sig i boden.

Så får jag inte säga
Det vill du inte höra

Han fick dö i cancer
eller kanske en infarkt
eller något annat
då han inte hängde i en bod

Men inte just det

Då kan du inte fråga
inte beklaga
inte förlåta
Och jag kan inte förklara
bedyra, besvara

Högst ett "oj"
så låts jag vara

Det är inte okej att dö
av vissa saker

Man kan inte skjuta sig
hänga sig, dränka sig
söva sig, kväva sig
trasa sig, gasa sig,
skära sig

ihjäl. Så man dör.

Inte heller supa ihjäl sig
knarka ihjäl sig
äta ihjäl sig

Däremot ännu röka ihjäl sig
svälta ihjäl sig
mördas, köra, stressa ihjäl sig

Då kan man dö
så att folk får prata
Fråga
beklaga
förlåta
Få det besvarat
bedyrat, förklarat

Den som ändå dödar sig själv
bör vara KÄND
Då är det lidelsefullt
till och med vackert

Min pappa (VEM?) hände sig.

Så fick han inte göra
Så får jag inte säga
Du tycker det är fult

Prata inte om det
Man tar inte sitt liv
Det är inte okej

att dö

så

Förbjud min tunga
stäng min mun
Tänk på dig!
Du vill inte höra

och jag vill inte ta hand om dig

Min pappa dog i cancer.

Okej
då kan vi fortsätta prata
Leva våra liv
skylla på en sjukdom
gråta en skvätt
Skänka pengar till forskning
starta en fond

och du behöver inte mitt intyg
på att min pappa var en underbar person

Underbara människor dör i cancer
eller kanske en infarkt
eller mördas, kör, svälter
till och med röker och stressar ihjäl sig

Men ingen underbar person
hänger sig i en bod

Pappa
du var en underbar person
även om det inte var okej att dö.

Rättsmedicinska

Det är svårt att i poesi beskriva
en död man på rättsmedicin

hur få det låta vackert?
(makabert, sade nån)

Men just så var det
vackert!
(har mitt minne förvarat i skrin)

Den stunden, den friden
när tiden får frysa
Ett helt eget ögonblick
kristalliserat till is

Ett öga blått blott plirade
(jag sågs hans glädje lysa!)
jag såg hans frid
En sinnlig och innerlig frid

*Tar hans hand, så kall!
Så här känns en död människa*

SÅ HÄR KÄNNES EN DÖD FAR

*Vakna! Säg nåt!
Dröj dig kvar!*

Men friden sover stumt
Tyst är dödens skönhet

Till Mamma

Jag såg din sorg
i ett brustet hjärta
i en sargad själ
där gråten var förevigad

- obemött och obesegrad

Så väl var den gömd
långt, långt in
långt, långt bort
Djupt försluten och förseglad

- förvarad och evigt bevarad

När du tog ditt liv, tog du min tillit

Aldrig lita på en evighet
ett liv
en stund
en sekund

Aldrig lita på en människa
ett löfte
ett ord
en kram

Aldrig lita på kärlek
styrkan
hoppet
tron

Aldrig lita till känslan
förnimmelse
impuls
intuition

Du höll inte ditt löfte pappa

Aldrig lita på en far?

en man
en människa
en förebild...

Nattens djävul

Om natten dansar djävulen i henne
ty en ängel som sover är svår att väcka
Han river och sliter i sköraste trådar

skrattar fördärvat när de går av

I vildaste galopp rusar han in bland drömmar
förgiftar dem och bränner dem med satans eld
Lång tillbaka glömda minnen – hon skriker

men djävulen har inte dansat klart

En mörkrets furste och kan intet göra
ty ängeln som förtränger sagt god natt

Mellan månskära och solstrimma är åter

den gångna tid en djävul njuter av

Men hon längtar att finna skatten
ett morgonens guldförströdda sken
Och djävulen valsar sakta bort i dansen
för att så återvända nästa natt igen

Bortom livet

Önskar mig bort
bortom
längre ändå
Förbi stunden
förbi

Över, genom
låt mig gena!
Skena
bedra timmarna
tiden

Föreviga aldrigheten
evigheten
som inte är
Förtära dagen
förta

Smakar, smuttar
vill bli försupen
berusad
förskjuten
och förträngd

Så slå mig
slå musten ur mig
slå livet ur mig!
För förr eller senare
(kanske förr än senare)
ska jag ändå dö
Så slå mig
slå mig hårt!

Slå mig ur världen
ur nuet och tiden
och ur allt

Ur allt
där du inte längre finns

Att sakna det lilla är den största sorgen

Vilka dagar betydde mest?

Det var dem vi knappt märkte,
snabbt glömde,
smulade sönder i en ogräddad äppelpaj

Lektyren vi läste och skrattade åt,
olösta tal en torsdagskväll,
halvöppna frysar (men stäääng frysen!)
och en tallefjant i ett julivarmt Paris

Inser otaliga tårar försent
- ett skopar glesare, en överflödigt middagsstol -
att glädjens vikt
är just av luft och vatten befäst

Man saknar sällan det som aldrig blev av
men mister djupt allt det som tyst gick förbi

Vardagens diskretion
ekar ivrigt och hjärtskärande högt

Som igår

(Tala om för mig att det gått århundraden - jag skulle nicka
Säg att det hände igår - jag håller med)

Dagen då det hände
har ännu inte svalnat
Ännu har inte minne bleknat, rösterna veknat
- allt som alla kände
Än har inte stämningen flagnat

Frågorna som ställdes
är oberört desamma
Tankar likväl likmånga, evigheter liklånga - förhoppningar som fälldes
Än går allt att anamma

Tar tårar någonsin slut?
Och alla frågor som redan frågats?
När går man nöjd, känner lugnets fröjd
- är det i himlen vi andas ut?
Jag önskar du aldrig vågat!

Bönestund

Gud(?) som haver papporna kär
Ser du till dem som i himmelen(?) är?

Vart de än sig i riket(?) vänder
sker det på heder i fridfulla händer?

Livet det kommer, Livet det går

Låt mig få be om att något består

6 oktober 2003

Idag två år och tre dagar
Några tusentals sekunder
Några tusen liv

Rep.
Tabletter.
Tabletter och sprit.
Rakblad. Knivar.
Bilar.
Höghus.
Vatten.
Tåg.
Gevär.

BESVÄR

Besvärligt.
Förfärligt.
Några liv men bara några tusen
för många
för unga
för sjuka
för dyra
dumma
akuta
för mycket tid
för lite valuta

Äh!
Vi sparar några ören till
några kronor
några miljoner
ett par personer
slänger vi ut
skriver beslut
punktat ett slut

Bespara mig nästa.
Nåd!

Har inte läst boken, men i vilket fall stämmer inte titeln

Det bor ingen ängel på mitt trappsteg

inte ens på det sjunde

Så,

var i helvete bor du??!

I Sverige säger vi tack

Om livet är en gåva
den största av dem alla
som tilldelades utav ädel givmildhet

Ja, då var väl du en otacksam jävel
den största av dem alla
när du frivilligt återlämnade den

Längtans mörka vrå

Ibland längtar jag din väg
mer än jag längtar dig

Gör det mig ondskefull?

Längtar göra det lätt för mig
lätt för stunden, sekunden

För så gjorde väl du?

Jag längtar dit du är ibland
till platsen, men inte till personerna

- inte till argumenten som förde er dit

Självdödarnas paradiset, kallar ni det så?

Ni som tog de snabbaste vägarna.

Ja, tänk så jävla modiga ni var

Så jävla modig *du* var

Jag älskar dig, jag hatar dig

Älskar livet, längtar till himmelen

Det är så satans tragiskt paradoxalt

Jag hatar ordet självmord

Jag hatar dådet

Vill ändå så gärna gå vägen ibland

Som sagt

tragiskt paradoxal är längtan

Sorgens apotek

Plåster.

Alsolsprit.

Tid.

Allt det där som läker sår.

Sig mig när det är rea, tack

Tänkte köpa mig ett familjepack

Ett sånt som räcker länge och till många.

(receptfritt vore bra)

Utan plåster springer de

Om jag förklarar alla mina ärr för dig,
är du den som väntar, lyssnar, förstår?

Är du den som ser att där en gång varit öppna sår,
blod och var och ibland infektioner,
kirurgiska trådar och dagsfärska stygn?

Är du den som då förstår – det är på riktigt
Är du den som, då och därför, måste gå?

Absolutum. Absolution

Jag önskar dig ett absolutum
den yttersta instansen av lycka

(en förlorad instans, det må vara,
men om den någonsin fanns...)

låt den bli din.